

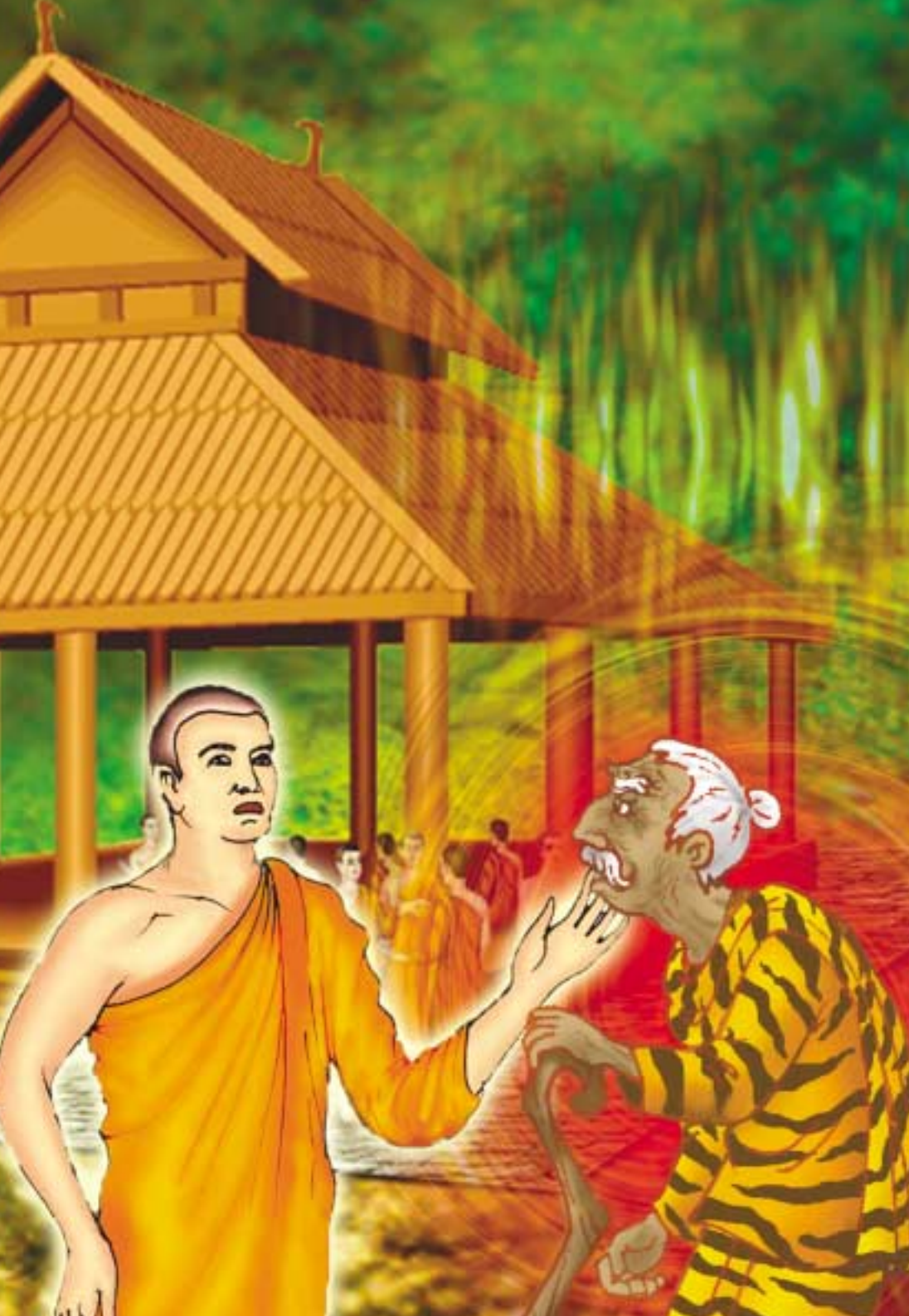
๒๑

มา ร

ผู้ ขัด ข ว า ง ค น ดี

รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ และธรรมารมณ์ทั้งสิ้น
นี้เป็นโลกามิสอันแรงกล้า โลกหมกมุ่นอยู่ในอารมณ์เหล่านี้
ส่วนสาวกของพระพุทธเจ้า มีสติก้าวล่วงโลกามิสนั้น และ
ก้าวล่วงบ่วงมารแล้ว รุ่งเรืองอยู่ดั่งพระอาทิตย์ ฉะนั้น

มาร ผู้ขัดขวางคนดี

๒๕๕

การฝึกฝนใจให้สะอาดบริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ
พ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร เป็นกรณียกิจที่สำคัญ
ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ ถ้าไม่รู้จักหมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่ง เราจะ
ต้องถูกกิเลสครอบงำอยู่รำไป มารได้ช่องในการทำ ความชั่วให้
เกิดความโลภ ความโกรธ ความหลง มัวไปยึดติดอยู่ในรูป รส กลิ่น
เสียง สัมผัส ธรรมารมณ์ที่มากระทบใจ แล้วละเลยการแสวงหา
แก่นสารที่แท้จริงของชีวิต ชีวิตจึงต้องเวียนวนอยู่ในห้วงแห่ง
ทะเลทุกข์ โอกาสที่จะได้สัมผัสรสแห่งธรรมซึ่งเป็นวิมุตติรส
จึงลดน้อยถอยลงไปทุกที เพราะฉะนั้นการให้โอกาสอันสำคัญ
กับตัวเอง ในการทำสมาธิเจริญภาวนา เพื่อกลั่นกาย วาจา ใจ
ของเราให้บริสุทธิ์ จึงเป็นทางลัดที่สุดที่จะทำให้เราหลุดพ้นจาก
การบังคับบัญชาของพญามาร

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อายตนสูตร ว่า

รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ และธรรมารมณ์ทั้งสิ้น
นี้เป็นโลกามิสอันแรงกล้า โลกหมกมุ่นอยู่ในอารมณ์เหล่านี้
ส่วนสาวกของพระพุทธเจ้า มีสติก้าวล่วงโลกามิสนั้น และ
ก้าวล่วงบ่วงมารแล้ว รุ่งเรืองอยู่จุดพระอาทิตย์ ฉะนั้น”

ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นสาวกของพระลัมมาสัมพุทธเจ้า จะต้อง
ก้าวล่วงพ้นจากบ่วงมาร ไม่ไปติดอยู่ในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส

มาร ผู้ขัดขวางคนดี

๒๕๖

หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านกล่าวไว้ว่า เบญจกามคุณ คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสหรือธรรมารมณ์ที่มากกระทบใจต่างๆ เหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นของมนุษย์หรือของทิพย์ก็ตาม เป็นบ่วงล่อของพญามารทั้งนั้น ถ้าเรามัวไปยึดมันถือมัน มันแหละเข้าทางของเขาแล้ว ที่มนุษย์เรายังมีกิเลสอาสวะอยู่ก็เพราะถูกเขาบังคับบัญชาเอาไว้ เอาโลกามิสซึ่งเป็นเหยื่อล่อมาทำให้เราหมกมุ่นหลงใหล เอากิเลสเข้ามาใส่ ทำให้ไม่เป็นตัวของตัวเอง เขาบังคับให้เกิด ให้แก่ ให้เจ็บ ให้ตาย ทุกข์ทรมานอยู่ตลอดเวลา เมื่อเรายังไปไม่ถึงที่สุดแห่งทุกข์ จึงยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่รำไป การจะหลุดจากตรงนี้ได้ ใจต้องหยุด แล้วก็หยุดในหยุดเข้าไปเรื่อยๆ ทำได้อย่างนี้มารกลัวนัก แม้จะมาขัดขวางการสร้างบารมีของเรา แต่ถ้าใจเราหยุดนิ่งเสียแล้ว สิ่งต่างๆ ภายนอกก็ไม่มีผลต่อจิตใจของเรา

*สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้านของพราหมณ์ ซึ่งเป็นผู้มีความศรัทธาเลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก แต่ว่าวันนั้นพราหมณ์ถูกมารเข้าสิงใจไม่ให้ใส่บาตรพระพุทธร่องค์ และไม่มีชาวบ้านคนไหนเลยใส่บาตรพระพุทธร่องค์ เมื่อไม่ได้อาหารพระองค์จึงถือบาตรเปล่า

มาร ผู้ขัดขวางคนดี

๒๕๓

เสด็จกลับวัด

ในระหว่างทาง มารผู้มีบาปเข้าไปหาพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วกล่าวกับพระพุทธองค์ว่า “สมณะ ท่านได้บิณฑบาตบ้างไหม” พระผู้มีพระภาคตรัสว่า “แน่อมารผู้ใจบาป ท่านได้กระทำให้เรา ไม่ได้บิณฑบาตมิใช่หรือ” มารจึงกราบทูลว่า “ถ้าอย่างนั้น ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าจงเสด็จเข้าไปเพื่อบิณฑบาตครั้งที่สองอีกเถิด พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จักกระทำให้พระผู้มีพระภาคเจ้าได้รับบิณฑบาต”

พระบรมศาสดาตรัสว่า “ดูก่อนมารผู้ใจบาป ท่านมาขัดขวางตถาคต ได้ประสบสิ่งที่มีประโยชน์แล้ว ท่านเข้าใจว่า บาปย่อมไม่ให้ผลแก่ตัวเองจะนั้นหรือ ดูก่อนมาร แม้เราตถาคตไม่ได้รับบาตร แต่ตถาคตเป็นผู้ไม่มีความกังวล ย่อมดำรงอยู่ได้อย่างมีความสุข ตถาคตจักเป็นผู้มีปิตุเป็นรักษา ดุจอาภัสสรพรหม”

มารเมื่อไม่สามารถขัดขวางพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ ก็รู้สึกเสียใจ จึงได้อันตรธานหายไปต่อหน้าพระพักตร์ แต่ถึงกระนั้น มารผู้ใจบาปก็ไม่ยอมแพ้ คอยหาโอกาสมารบกวนพระพุทธองค์อยู่เรื่อยไป เมื่อคิดว่าหากมารบกวนพระบรมศาสดาไม่ได้ ก็มารบกวนสาวกของพระองค์แทนก็แล้วกัน มีอยู่คืนหนึ่ง มารผู้ใจบาปได้เข้าไปหาหมู่ภิกษุสงฆ์ แล้วร้องเสียงดังน่ากลัว ทำฟ้าแลบ

มาร ผู้ขัดขวางคนดี

๒๕๘

ฟ้าร้องเหมือนภูเขาลงกล่อม แผ่นดินจะทรุดพังทลายลงมา

ภิกษุรูปหนึ่ง ตกอกตกใจเพราะไม่เคยได้ยินเสียงดังอย่างนี้มาก่อน จึงถามเพื่อนสหธรรมิกว่า แผ่นดินนี้เห็นท่าจะกล่อมทลายลงมาแล้ว เพราะเสียงฟ้าร้องฟ้าลั่นไม่ยอมหยุดเสียที พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสบอกว่า “ดูก่อนภิกษุ แผ่นดินนี้ไม่กล่อมลงมาหรอก แต่เสียงดังลั่นประหนึ่งแผ่นดินจะทรุดนี้ เป็นฝีมือของมารผู้ใบบาปทำเพื่อหวังจะให้พวกเธอตกใจกลัว ไม่ให้มีสมาธิในการบำเพ็ญสมณธรรม”

ต่อมา มารผู้ใบบาปได้เนรมิตรร่างเป็นพราหมณ์แก่ ห่มหนังเสือ หายใจเสียงดังครี๊ดคราดๆ เดินถือไม้เท้าเข้าไปหาหมู่ภิกษุสงฆ์ ผู้กำลังปรารภความเพียร เมื่อไปถึงก็ได้กล่าวกับภิกษุเหล่านั้นว่า “ท่านบรรพชิตทั้งหลาย พวกท่านแต่ละรูปล้วนเป็นคนหนุ่มกระชุ่มกระชวย มีผมดำ ประกอบด้วยความหนุ่มแน่น ยังอยู่ในปฐมวัยไม่ควรเบื่อหน่ายในกามารมณ์ทั้งหลาย ขอท่านจงบริโภคกามอันเป็นของมนุษย์เถิด อย่ายินดีในสิ่งที่มองไม่เห็นได้ด้วยตา หนีจากสุขอันสมบูรณ์ไปแสวงหาสุขอันไม่จีรังยั่งยืนเลย”

พวกภิกษุก็ตอบว่า “ดูก่อนพราหมณ์ พวกเราใช้ว่าจะไม่ได้ความสุขที่ถาวรแล้ววิ่งไปหาความสุขชั่วคราว แต่พวกเรา

มาร ผู้ขัดขวางคนดี

๒๕๕

ละทิ้งความสุขชั่วคราวเพื่อมุ่งไปสู่ความสุขอันเป็นอมตะ ซึ่งสามารถเห็นได้ในปัจจุบันต่างหากเล่า ดูก่อนพราหมณ์ เพราะว่ากามทั้งหลายเป็นของชั่วคราว มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก โทษในกามทั้งหลายมีมาก ธรรมนี้มีผลที่จะเห็นได้ด้วยตัวเอง ไม่จำกัดด้วยกาล เป็นของควรเรียกกันมาดู ควรน้อมเข้ามาไว้ในตน เป็นของอันวิญญูชนทั้งหลายพึงรู้ได้เฉพาะตน” มารเมื่อเห็นว่าพวกริษุไม่ยอมเชื่อฟังตัวเอง จึงได้อันตรธานหายไป

เราจะเห็นว่า มารซึ่งเป็นผู้ขัดขวางความดีนั้น มีตัวมีตนอยู่จริงๆ ไม่ใช่เป็นเพียงแค่นามธรรมอย่างที่คุณธรรมดาสามัญคิดกันเท่านั้น ว่าเป็นอาสวกิเลสที่เป็นความโลภ ความโกรธ ความหลง จับต้องไม่ได้ แต่ธรรมฝ่ายดำหรืออกุศลธรรม ซึ่งเป็นปฏิปักษ์กับธรรมฝ่ายขาวนั้น ที่จริงมีตัวมีตน เราจะได้ต้องเข้าถึงวิชชาธรรมกาย จะเห็นเขา และการกระทำของเขาที่คอยขัดขวางการทำความดีของเรา ไม่ให้เราหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ เขาจะส่งกิเลสอาสวะเข้ามาในจิตใจ โดยเฉพาะผู้ที่เอาใจออกห่างจากศูนย์กลางกาย ก็จะเปิดช่องให้กิเลสเข้ามาแทรกได้ง่าย แล้วมารก็จ้องหาโอกาสตลอดเวลา เขาทำงานกันไม่ได้หยุดเลย อย่างในสมัยพุทธกาล เมื่อเห็นว่ารบกวพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ ก็ไปรบกวนพระภิกษุแทน เมื่อทำไม่สำเร็จก็เข้าไปขัดขวางทางฝ่ายภิกษุณีนั่ง

มาร ผู้ขัดขวางคนดี

๒๖๐

*มีอยู่วันหนึ่ง ภิกษุณีชื่อ จาลา นุ่งห่มสบงจีวร แล้วถือบาตรเพื่อเข้าไปบิณฑบาตในกรุงสาวัตถี เมื่อได้รับอาหารมาฉันแล้ว ท่านก็เข้าไปป้อนธวัชเพื่อนั่งสมาธิใต้โคนไม้ ในขณะนั้นมารผู้มีใจบาป ก็คิดว่าจะทำให้จาลาภิกษุณีบังเกิดความกลัวจนพองสยองเกล้า จะได้เลิกนั่งสมาธิ จึงเข้าไปหาจาลาภิกษุณีถึงที่นั่งพักกล่าวว่า “ดูก่อนภิกษุณี ท่านไม่ชอบใจอะไรหนอ”

จาลาภิกษุณีตอบว่า “ท่านผู้มีอายุ เราไม่ชอบความเกิดเลย” มารถามต่อว่า “ทำไมถึงไม่ชอบความเกิด ผู้เกิดมาแล้วย่อมบริโภคคาม ใครหนอให้ท่านยึดถืออย่างนี้ อย่าเลยภิกษุณี ท่านจงชอบความเกิดเถิด จะได้แสวงหาความสุขเรื่อยไป”

จาลาภิกษุณีก็กล่าวว่า “ผู้เกิดมาก็ต้องตาย ผู้ที่เกิดมาย่อมพบเห็นทุกข์ คือ การจองจำ การฆ่า การพลัดพรากจากบุคคลผู้เป็นที่รัก หรืออยู่กับผู้ไม่เป็นที่รัก เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ชอบความเกิด” มารผู้มีใจบาปก็กล่าวว่า “ท่านจงตั้งใจไว้ในพวกเทพชั้นดาวดึงส์ ชั้นยามา ชั้นดุสิต ชั้นนิมมานรดี และชั้นปรนิมมิตวสวัตติเถิด ท่านจักได้เสวยความสุขความยินดียิ่งๆ ขึ้นไป” ภิกษุณีตอบว่า “พวกเทวดาเหล่านั้น ก็ยังผูกพัน

มาร ผู้ขัดขวางคนดี

๒๖๑

อยู่ด้วยเครื่องผูกคือกาม จำต้องกลับมาสู่อำนาจของมารอีก โลกทั้งหมดเราร้อน โลกทั้งหมดคุกรุ่นด้วยควัน โลกทั้งหมดลุกโพล่งด้วยไฟ โลกทั้งหมดลั่นสะเทือน แต่ใจของเรายินดีแน่วแน่ในพระนิพพาน” เมื่อมารได้ฟังคำพูดของภิกษุณีนี้อย่างนั้น ก็เสียใจ เพราะรู้ว่าภิกษุณีรูปนี้ รู้จักเราเสียแล้วจึงได้อันตรธานหายไป

เราจะเห็นว่า มารคอยแต่จะชักชวนคนที่ทำดีให้ทำในสิ่งที่ไม่ดี และมักจะรบกวนผู้ที่มีมรรคผลนิพพานเป็นแก่นสาร เพราะสுகุศลธรรมซึ่งเป็นธรรมฝ่ายขาวนั้น เป้าหมายสูงสุดก็คือให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพานอันเป็นเอกันตบรมสุข เพราะฉะนั้นฝ่ายอกุศลธรรมซึ่งเป็นธรรมฝ่ายดำ เขาจะคอยขัดขวางการสร้างบารมีของเราตลอดเวลา ไม่ให้ไปถึงจุดหมายคือที่สุดของตัวเอง และต่างก็มุ่งไปให้สุดสายธาดุสายธรรมของตัวเอง รบกันอยู่อย่างนี้ ยังไม่มีใครแพ้ใครชนะ เพราะฉะนั้นพวกเราเองอย่าได้ประมาทกัน ตราบใดที่เรายังไม่หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ ชีวิตเราก็คงไม่เป็นอิสระและก็ยังไม่ปลอดภัย ยังต้องถูกเขาบังคับบัญชาอยู่เรื่อยไป ดังนั้นให้หมั่นฝึกฝนใจของเราให้หยุดนิ่ง เอาใจกลับมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นทางไปสู่อายตณนิพพาน แล้วเราจะสมปรารถนาได้เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน